

Gordon Korman

CAREVA ŠIFRA

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Gordon Korman

THE EMPEROR'S CODE

The 39 Clues

Copyright © 2010 by Scholastic Inc.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mami, prikrivenoj Kahilovoj

G. K.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

Kijanje je počelo čim je nosiljka za kućne ljubimce prošla putnicima ispred nosa.

A-a-ap-ćiha!... A-a-ap-ćiha!... A-a-ap-ćiha!...

Ukočeni u prolazu boinga 777 *Britiš ervejza*, Ejmi i Den Kahil su čekali da se spazam smiri. To se nije desilo. Umesto toga, kijanje je postalo sve učestalije, pri čemu bi se nesrećnom čoveku čitavo telo protreslo od svakog šištavog praska.

„Nije valjda *toliko* loše!“, nestrpljivo je rekao Den.

A Saladin je iz nosiljke znatiželjno gledao unaokolo, hladnokrvan prema gužvi. „*Mrrrrp?*“

Neli Gomez, dadilja dece Kahilovih, približila im se otpozadi. Sa ajpodom koji je iz sve snage brujao od muzike *Ramonsa*, videla je samo kako se neki čovek

suznih očiju previja. „Rekla sam vam da na tezgi s takom služe ljute papričice!“, preglasno je izjavila.

Njen bučni nastup privukao je stjuardesu do njihovog reda sedišta. Porazgovarala je na kineskom s onim čovekom što je kijao, a zatim se okrenula prema Ejmi i Denu. „Izgleda da je gospodin Li alergičan na mačju dlaku. Vaš kućni ljubimac će morati da putuje u odeljku za prtljag.“

„Ali dozvolili su nam da ga držimo pored sebe na vezanom letu od Madagaskara“, usprotivila se Ejmi.

U tom trenutku je Neli isključila ajpod. „Zar gospodin Li ne bi mogao da se premesti na neko drugo sedište?“

„Žao mi je. Sva sedišta su zauzeta.“

Saladin nije mirno odnesen. Uvredljivo frktanje egipatskog maua odjekivalo je kabinom sve dok se vrata putničkog odeljka nisu zatvorila.

Pošto su se Ejmi i Den stisnuli na svoja sedišta pored njega, gospodin Li je izduvao nos. Neli se smestila jedan red iza njih, ponovo se prepustivši ajpodu.

„Kako je samo to jadno“, požalio se Den već se vrpoleći iako je avion tek trebalo da se odvoji od aerodromske zgrade. „Nanizali smo već dva miliona sati letenja, a Saladin nije tu pored nas. Ima li ičeg goreg od toga?“

Pogledali su se otprilike pola sekunde, a zatim su oboje skrenuli pogled u stranu. To je bilo glupo pitanje i Den je to znao. Ima li ičeg goreg? Ono što je pravi uzrok Denovom potpunom bedaku od raspoloženja i

zbog čega Ejmi nema strpljenja za njega bilo je *prava definicija* goreg. Nije imalo nikakve veze s dugim letovima i mačkama.

Madrigali!

Posle toliko nedelja, Ejmi i Den su konačno rešili misteriju kojem ogranku Kahilovih pripadaju. Ne spletkaroškim i sjajnim lusijenovcima, majstorima strategije. Ne kreativnim genijima, janusovcima. Ne fizički nadmoćnim tomasovcima, potomcima ratnika. Ne domišljatim ekaterinovcima, najvećima pronalazačima za koje se u svetu oduvek zna.

Ne. Sve proteklo vreme jureći svetom u lovu na trideset devet tragova, Ejmi i Den **(su)** bili madrigali.

Madrigali. Najgore od najgoreg. Madrigali su pobili rusku carsku porodicu tokom krvavog pira koji se širio po celom svetu. Njihova sredstva poslovanja su sledeća: skrivanje, sabotaža, obmana, ubistvo i, pre svega, zastrašivanje. Čak se i lusijenovci plaše madrigala – a svi se plaše lusijenovaca.

To je kao da čitav svoj život provedeš gledajući se u ogledalo, pomislila je Ejmi, i iznenada vidiš svoj odraz, i ispadne da si čudovište.

Kako to da su madrigali a da nisu o tome imali pojma? Sve vreme na putu iz Afrike ponavljali su to pitanje, mučeći se njime, beznadežno se nadajući da će se odgovor o užasnoj istini promeniti ako pitanje budu dovoljno puta postavili.

Međutim, madrigali su toliko tajnoviti da čak i među sobom kriju tajne. Ejmina i Denova baka Grejs sigurno je i sama bila madrigalka. Posle smrti njihovih roditelja, ona im je bila najbliži rod na čitavom svetu. Pa ipak, nije im o tome rekla ni jednu jedinu reč.

Sada je i Grejs mrtva, tužno je razmišljala Ejmi. Ona i Den su sada sami, ne računajući Neli. I, naravno, Saladina, omiljenog kućnog ljubimca njihove bake.

Skoro da su se navikli na pomisao da su članovi čuvene porodice Kahil. Potraga za trideset devet tragova i dalje im je delovala nestvarno – prilika za dvoje bostonskih siročića da postanu najmoćniji ljudi u istoriji čovečanstva! Ipak, ovo je najveći udarac. Mama i tata su sigurno i sami morali da budu madrigali. Da li to znači da su bili zli?

Ejmi se u poslednje vreme mnogo preispitivala pokušavajući da jasno vidi šta joj se nalazi u samom srcu. Nije tu bilo sve ljupko i svetlo. Ljutila se zbog prljavih trikova tokom lova. Izabel, samo ime ubice njihovih roditelja, raspaljivalo je u njoj drhtaj vreline od kojeg joj se zamagljivao vid.

Izabel, koja ju je držala kad je bila dete. Koja ju je zvala *dragom* i igrala ulogu brižne tetke.

Izabel koja je dvoje srećne dece pretvorila u siročiće...

Osveta! To je bio više nalet emocija nego racionalna pomisao, rad preopterećenog motora. Bila je tako automatska, tako čista da je mogla da potekne samo od madrigala u suštini njenoga bića.

Da li u sebi možeš da raspoznaš kada si zla?

A bratu je naglas rekla: „Pokušaj da odspavaš. Poludećemo od džet-lega kada budemo stigli u Kinu.“

„Spavao sam usput sve od Afrike“, progundao je Den.

Avion se odvojio vozeći unazad od gejtja i počela je demonstracija postupaka u slučaju opasnosti. „*Odmah posle uzletanja pozivamo vas da uživate u video-zabavi na ekranu na sedištu pred vama*“, usledilo je obaveštenje. „*Naš prvi igrani film se zove Terminator: Spasenje.*“

„Da!“ Den je iščupao slušalice iz džepa na sedištu. „Konačno nam nešto ide naruku!“

„Buduće generacije će izučavati kakav si štreber“, Ejmi ga je svečano obavestila.

„Nemoj biti toliko sigurna u to“, ukorio ju je. „Sreća je kao osip. Širi se. Možda će i tebe pogledati.“ Stavio je slušalice na uši dok se boing 777 polako kretao kroz aerodromski saobraćaj, protutnjao pistom i poleteo.

London je ostao dole ispod njih – samo još jedan grad. Gospodin Li se grčevito uhvatio za naslone za ruke, a ručni zglobovi bi mu se zabeleli posle svakog trzaja i okreta. Ejmi i Den su pak već bili iskusni putnici, pa jedva da su i primećivali turbulenciju. U roku od nekoliko nedelja dva deteta koja nikada nisu otišla iz Nove Engleske obišla su više od deset zemalja na pet kontinenata.

Den se zavalio na sedište i usredsredio na sistem zabave pred sobom. Ali kada se ekran uključio, na

njemu su se prikazivali prizori neke ukrašene palate, a ne uzbudljiv početak filma *Terminator: Spasenje*.

„Šta do...“ Den je brzo prebacivao kanale. Palata je bila na svim programima.

„U čemu je stvar?“, prošištalala je Ejmi.

„Gde je *Terminator*?“

Ejmi je uključila svoj ekran i upiljila se u prizor palate. „Znam koji je ovo film...“ Iznenada se nasmešila. „To je *Poslednji kineski car*. Gledala sam ga dva-tri puta, sa Grejs.“

Osetila je knedlu u grlu. U trci lova na tragove lako se dešavalo da zaboravi kako je proteklo tek nešto manje od dva meseca otkako je Grejs Kahil umrla.

Grejs... Madrigalka... Nije bilo nikakve sumnje. Vide li su čak i njeno tajno madrigalsko skrovište.

Baš me briga! Volela sam je... i dalje je volim...

Den nije bio raspoložen za sentimentalnost. „Čoveče, pustili su pogrešan film!“ Kada je pritisnuo dugme da pozove stjuardesu, krajičkom oka je pogledao u ekran ispred njihovog alergičnog saputnika. Na njemu se prikazivao *Terminator* u svem svom futurističkom sjaju.

Den se, obeshrabren, nadvio nad sedište iza sebe i virnuo u izvrnutog kiborga na Nelinom ekranu. „Svi osim nas gledaju *Terminatora*!“

Ejmi se namrštila. „Zašto bi se drugačiji program prikazivao samo na dva sedišta?“

„To je neka međunarodna zavera da bi meni bilo dosadno“, požalio se njen brat.

* * *

A pod njima je aerodrom *Hitrou*, pun ljudi, brujao kao košnica u pokretu. Dole na betonu pred hangarom čitava vojska mehaničara i radnika zaduženih za prtljag sterala se o jednom od najprometnijih aerodroma na svetu.

Nekoliko radnika na održavanju uživalo je u pauzi za čaj kad su primetili nekog novog čoveka u svlačionici. Bio je stariji od drugih – verovatno na samom izmaku šezdesetih. Kad je skinuo sa sebe radni kombinezon, primetili su da je veoma dobro obučen, u kašmirskom blejzeru, rolci i širokim pantalonama, sav u crnom. Pažljivim pregledom bi se dalo otkriti da je njegova identifikaciona kartica lažna. Da on tu ne radi. Da zapravo nigde ne radi.

Iako niko od zaposlenih nije prepoznao čoveka u crnom, Ejmi i Den bi to sigurno uspeli. Pratio ih je u stopu preko pola sveta.

DRUGO POGLAVLJE

Denu je *Poslednji kineski car* bio dosadan isto koliko i desetočasovni let do Pekinga.

„Trebalo bi da obratiš pažnju“, posavetovala ga je Ejmi. „To će nam biti dobra priprema za put u Kinu.“

„Aha“, promrmljao je, otežalih kapaka. Jedina korist prevare oko *Terminatora* jeste u tome što ga je ovaj glupi film uspavao.

Upravo je zadremao kada mu je Ejmi zarila nokat u ruku. „Dene!“

„Šta si toliko navalila?“ Krmeljavih očiju se upiljio u sestru koja je pokazivala ekran. „Daj, Ejmi. Želim da odspavam da bih izbegao *Poslednjeg kineskog cara!*“

„Pogledaj!“, navaljivala je Ejmi. „Onaj zid!“

Den je čkiljavo pogledao. U sceni je prikazan tro-godišnji Pu Ji, car Kine, kako se igra u Zabranjenom

gradu, ogromnom carskom kompleksu. Tu se nalazilo na stotine kitnjasto ukrašenih palata, hramova i statua. A tamo, na zidu jedne male građevine naslikan je...

„Janusovski grb!“, sa zaprepašćenjem je uzviknuo.

Ejmi se namrgodila. „Zašto se nalazi u *Poslednjem kineskom caru?*“

„Mnogo je janusovaca u šou-biznisu“, natuknuo je Den. „Možda je tip koji je ovo snimio jedan od njih.“

„Možda“, preko volje je rekla njegova sestra, „ali sumnjam u to. *Poslednji kineski car* je snimljen osamdesetih godina dvadesetog veka. Slika na zidu deluje mnogo starije.“

„Ali ko bi drugi mogao...?“, Den je razrogačio oči. „Misliš da je *on?*“ Prstom je uperio u dečaka na ekranu obučenog u carsku odeću. „Pi Ju?“

Ejmino lice je poprimilo izraz gađenja. „Zvao se Pu Ji i bio je car Kine, a ne neki neprijatan miris.“

„I misliš da potiče od nekog azijskog ogranka Kahilovih?“

„Ne mora da znači da je u pitanju Pu Ji“, Ejmi je glasno razmišljala. „Zabranjeni grad postoji već vekovima. I tamo nisu živeli samo carevi. Ne zaboravi na carski dvor, sluge, monahe, evnuhe...“

„Šta je to evnuh?“, Den ju je prekinuo.

„Pa...“, Ejmi se zacrvenela pažljivo birajući reči. „Znaš kako je Saladin kastriran da ne bi pravio mačiće...“

„Da, ali to ne se ne radi *ljudima...*“, Denu je lice pobledele. „Ne radi se, zar ne?“

„U staroj Kini su radili“, odgovorila mu je sestra.

Den je postao oprezan: „Ali prestali su, zar ne?“

Zakolotala je očima. „U mnogim kulturama su radili nešto što bismo danas smatrali uvrnutim. Uključujući i našu. Bilo kako bilo, naši roditelji su otišli u Kinu pošto su napustili Afriku, a i Grejs je tamo putovala. Film je čak i bolja potvrda da smo na pravom putu. Na raspolaganju su nam samo dva sedišta u avionu gde se prikazuje *Poslednji kineski car*. Neko je *želeo* da vidimo janusovski grb.“

„Da, ali šta ako nas suparnici šalju u pogrešnom smeru?“, upitao je Den. „Ili madrigali koji pokušavaju da...“ Koža oko usta mu se zategla u grimasu.

„To je rizik koji moramo da prihvatimo“, zaključila je Ejmi. „Bar znamo prvi korak u Peking: Zabranjeni grad, dom kineskih vladara pola veka pre nego što je i rođen Gideon Kahil.“

Usredsređeni na cilj. Imalo je smisla.

Takođe, bio je to veoma madrigalski način razmišljanja.

Novi pekinški terminal jeste jedna od najsavremenijih aerodromskih zgrada na svetu. Krajnje je moderan, a ipak očigledno kineski, sa uzdignutom staklenom tavanicom zakrivljenih linija, u starinskim bojama i šarama.

„Prema vodiču, celo mesto je nadahnuto oblikom kineskog zmaja“, rekla je Ejmi svojim saputnicima.

Den je netremice gledao u znake koji vode ka prijetu prtlljaga. „Nadajmo se da kompanija nije poslala Saladina na Antarktiku.“

Nosiljka za kućne ljubimce kružila je na pokretnoj traci s prtlljagom, delimično sakrivena mnogo većim koferima, torbama i kutijama. Uvredeno mjaukanje moglo se čuti preko pola čekaonice za međunarodne dolaske.

Den je iskopao nosiljku ispod torbe sa štapovima za golf. Zagledao se u mačku. „Glavu gore, prikane.“

Kao odgovor dobio je oštro, opominjuće frktanje.

Pošto su napustili mesto za preuzimanje prtlljaga, mačor se još više uzbudio. Neprestano je grebao po mreži na nosiljci.

Ejmi se zabrinula. „Dene, šta je to sa Saladinom? Je l' bolestan?“

„Verovatno je samo šiznuo od drmusanja“, odgovorio je Den. „Pustiću ga da izađe, neka protegne noge.“

„Ne možeš to da uradiš“, pobunila se Neli. „Nalazimo se usred prometnog aerodroma.“

Ali Den je već bio otvorio vratanca.

Saladin je izleteo iz nosiljke kao iz topa, kuckajući kandžama po podnim pločicama. Pogledao je oko sebe da bi se orijentisao. Zatim se, dok su ga zastrašeno gledali, bacio na visokog, suvonjavog starijeg čoveka koji je sedeo na obližnjoj klupi i čitao novine.

„Saladine!“, jedva je izgovorila Ejmi. „Ne!“

Žrtva je vrisnula od iznenađenja pa poskočila na noge, od čega joj je šešir pao na pod.

Den je zgrabio mačku. Ejmi je podigla pali šešir i pružila ga vlasniku. „Izvinite, gospodine...“ Pogled joj je privukao štap sa dijamantskom drškom.

Prihvatio je šešir, sa bezazlenim osmehom. Bio je to Alister Ou, kahilovski rođak i suparnik u potrazi za trideset devet tragova.

„Ah, zdravo, deco. Dobro izgledate.“

Egipatski mau je iz Denovih ruku zasiktao na njega.

„Ti si nas špijunirao!“, optužila ga je Ejmi.

„Špijunirao?“, ponovio je čika Alister. „Ne. Ovde sam samo da bih vam ponovo poželeo dobrodošlicu u Aziju i ponudio pomoć. Jezička barijera u Kini može biti velika prepreka, ali ja odlično govorim mandarinski.“

Neli je začkiljila u njega onako kako je uvek radila kad sumnja da neko hoće da je iskoristi. „I nudiš nam je iz čiste dobrote?“

„Naravno! Mada“ – Alisterov otmeni osmeh počeo je da deluje pomalo usiljeno – „bila bi odlična prilika da međusobno razmenimo informacije i unapredimo lov na tragove.“

„Aha!“, prasnuo je Den. „Želiš da nam pomogneš samo da bi nam ukrao tragove jer znaš da ćeš izgubiti!“

Osmeh se izgubio, pa Ejmi i Den ugledaše samo umorne, zakrvavljene oči dalekog rođaka.

„Rekao bih, deco, da bismo svi mogli da izgubimo“, priznao je. „Ijan i Natali Kabra su u Kini već nekoliko

dana. Još više zabrinjava što su Holtovi potpuno nestali iz vidnog polja.“

„Potraži ih na takmičenju za Mistera univerzuma“, predložio je Den.

Alister ga je žalostivo pogledao. „Svi smo potcenili Holtove. U ekaterinovskim krugovima šire se glasine da su oni prilično napredovali. Nije prekasno da ih stignemo – ako budemo sarađivali.“

Ejmi i Den se pogledaše. Čika Alister je jedini među njihovim rivalima koji je odavao utisak rođaka. Tačno je da ih je prevario... i to više puta. Međutim, činilo se da je Alister jedini kahilovski rođak kome je stalo do toga šta se s njima dešava.

U Ejminoj svesti, čika Alister je izbledeo i zamenila ga je jedna mnogo tamnija slika. One užasne noći pre devet godina, požar u kom su stradali njihovi roditelji. Prisutan je bio i Alister.

Ejmi su navrle suze na oči. *Prestani da razmišljaš o tome!*

Alister nije bio ubica. U najgorem slučaju, bio je Izabelin nenamerni saučesnik. Ipak, trebalo bi joj mnogo da stekne poverenje u njega. A što se Dena tiče...

„Zašto jednostavno ne slažeš i varaš kao i svi drugi?“, prasnuo je Den. „Zar ne vidiš da je to bolje nego na trenutak biti fin, a zatim se okrenuti i prodati nas? To je možda prilično kahilovski, ali *smrdi!* Grejs je imala jednu izreku: prevariš li me jednom, sram te bilo;

prevariš li me još jednom, zveknuću te ovom nosiljkom za kućne ljubimce!“

„Morate da razmislite“, reče Alister plaho.

Neli progovori: „Klinci su rekli da od toga nema ništa.“

„Da, ali...“

Den je pustio Saladina i egipatski mau skoči Alisteru na gležanj. Začulo se cepanje i mačak je kandžama skinuo veći deo leve manžete s Alisterovih pantalona skrojenih po meri. Starac je požurio ka izlazu, s pocepanom nogavicom koja je lepršala.

„Ako se budete predomislili, odseo sam u hotelu *Imperijal*“, dobacio je preko ramena i otišao.

Neli je zagrlila svoje dvoje štice. „Nadam se da vi blesani imate neki plan pošto ste oterali Alistera.“

Ejmi se nervozno nasmešila. „Sledeća stanica – Kapija nebeskog mira.“

TREĆE POGLAVLJE

Trideset devet tragova možda predstavljaju lov na blago visokog uloga s nagradom koja daje prevlast u svetu. Međutim, pre ili kasnije, uvek završite u nekom glupom muzeju.

Tužno ali istinito, pomislio je Den dok ih je nasmešeni turistički vodič vodio kroz prostrane hodnike ispunjene izložbenim vitrinama od poda do tavanice. Samo u Dvorskom muzeju u Zabranjenom gradu čuva se više od tri stotine hiljada keramičkih i porculanskih primeraka.

„Mogao bi, kao, svakog dana hiljadu godina da jedeš supu iz drugačije činije“, došapnuo je Ejmi.

„Ovo je najveća umetnička zbirka koju sam u životu videla“, čudila se ona, ne obraćajući pažnju na njegovu duhovitu primedbu. „Bolja čak i od janusovskog uporišta u Veneciji!“